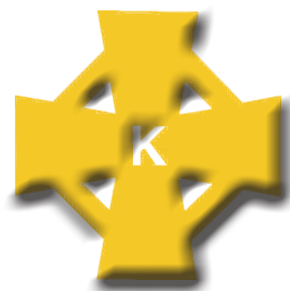

LEKMAN i KYRKAN

4
2013

Svenska Kyrkans Lekmannaförbund

**Ansvarig utgivare
Anders Nordberg**

Nygårdsvägen 32
554 74 Jönköping
cagnordberg@hotmail.com

Redaktör

Britt-Louise Madsen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
madsensis@gmail.com

Redaktionskommitté

Birgitta Ericsson Löfgren
Svanebacksvägen 3
263 62 Viken
042-23 70 70
birgitta.e.lofgren@telia.com

Michael Madsen
Viljansvägen 4
860 25 Kovland
070-645 99 71
michael@slice.se

När det gäller medlemskap

Juhani Ahonen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
070-557 82 41
juhani.ahonen@gmail.com

Förbundets plusgiro

Medlemsavgifter o gåvor
Pg 50 27 87 - 5

Medlemsreg och prenumeration
Allan Forsberg
Kimröksgatan 5
296 35 Åhus
044-240527
lekmanna@localnet.net

LH Tryck, Box 224
523 25 Ulricehamn

Hemsidan

www.lekmanikyrkan.se

UPPHOVS RÄTTSSKYDD

Allt material, texter och bilder, som publiceras i "Lekman i Kyrkan" och på hemsidan www.lekmanikyrkan.se är upphovsrättsskyddat.

Användning får ske endast med Svenska Kyrkans Lekmannaförbunds tillåtelse.

Redaktionen

JULEN 2013

Tioden går och jag har nu varit Lekmannaförbundets redaktör lång tid. Jag är nu inne på mitt åttonde år. Julen 2003 läste jag en annons om en utbildning på vuxenskolan och tänkte att det kanske vore det något för mig. I efterhand måste jag erkänna att jag hade så lite kunskap att jag inte ens begrep vad det handlade om, som tur var.

Jag sökte och fick en plats. Vilken tur! Jag fick omvärdera livet på skolbänken. Efter ett år på skolan och jättefina betyg hade jag fått blodad tand. Jag ville arbeta med detta.

Åren som redaktör har varit inspirerande och inneburit många timmar och nätter dock aldrig tråkiga. 2013 har nog varit det roligaste året. På mina resor har jag nu efter alla år lärt känna er och det är fantastiskt att få mötas, idag som vänner. Jag kan nu räknas till samhällets åldringar och jag bara hoppas att krafterna skall stå mig bi. Min Gud vet jag att han är med. 2013 har varit fantastiskt men samtidigt känner jag mig oroad över Guds församling i Sverige. Hur kommer "min" kyrka att bli i framtiden. Kommer Jesus att ha huvudrollen? Jag gör som jag alltid har gjort, jag litar på att Guds löften håller och arbetar vidare, idogt, i vissheten om att som min pappa sa "Kom ihåg "Bibbisen", som pappa kallade mig, "du och Gud är i alla lägen i majoritet."

Det har fungerat hittills och jag litar på det. Jag ber inte längre om specifika saker utan ber Gud att Han skall leda mig. Det har visat sig under livet att många gånger har det varit tur att jag inte blivit bönhörd. Numera överlåter jag till Herren att välja vad som är bra för mig och vad som leder mig hem.

I juletid blir hjärtat stort och varmt och jag tänker på er alla som ger mig så mycket. Jag är övertygad om att det är Gud som har sänt er i min väg. Jag hoppas att ni alla kommer att få den jul som ni längtar efter. Självt önskar jag en jul med frid i hjärtat. Jag känner tacksamhet över att jag har det som jag har det. Att välsignelsen från tidigare generationer får prägla min jul. Jag önskar mig en jul där inte dyra julklappar blir det dominerande inslaget utan julens evangelium om Frälsaren som kom till oss. Allt gott önskar jag er alla och en fridfull välsignad jul och ett gott nytt år.

GOD JUL**GOTT NYTT ÅR****2014**

Britt-Louise Madsen
Redaktör
Lekman i Kyrkan

UPPSALA STIFTS VÅRKONVENT**11 maj i Tillinge****Anmälningsblankett se sid.18**

Jesus Kristus är Guds största gåva som omsluter allt med välsignelse

Det är snart advent och dags att tända det första ljuset när jag skriver denna text. Advent betyder ankomst och det är Herrens ankomst vi väntar på. Den första söndagen i advent är temat för gudstjänsten "Ett nådens år". Denna söndag öppnar dörren för ett nytt kyrkoår, ett nytt nådens år, och psalmerna vi sjunger handlar bl.a. om att bereda en väg för Herren, att göra portarna vida och att lovaprisa herren med "Hosianna Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!" (Matt 21:9). Evangelietexten handlar om när Jesus, fredens konung, rider in på en åsna i Jerusalem under folkets jubel.

Den andra söndagen i advent är temat "Guds rike är nära" och då kan vi med hjälp av liknelsen om att himmelriket är som en surdeg få en insikt om att det lilla kan göra skillnad i det stora. Det får mig att tänka på det lilla ljuset som lyser upp det kompakta vintermörkret, en vänlig medmänniskas hjälpande hand eller hoppet om ljus och kärlek som förmedlas i en psalm. Små saker som kan ge oss en förnimmelse av att Guds rike är nära.

När vi sedan tändt fyra ljus i advent är tiden nära då vi åter får höra julevangeliet läsas i våra kyrkor. En berättelse om att Gud kommer till oss som ett litet nyfött barn.

Jesus Kristus är Guds största gåva som omsluter allt med välsignelse. Det är förunderligt och märkligt och omöjligt att med förnuftet förstå. Men vi kan ta emot detta osynliga under i våra hjärtan och det kan ge oss en slags förvisning om att Gud finns i det naturliga, i ett litet barn. Julevangeliet som innehåller både himmelsk strålgång och jordisk krubba förmedlar både himmel och jord, mänskligt och gudomligt. Mänskligt och gudomligt, båda måste rymmas i vår tro för att vi ska förstå att Gud blev människa i Jesus från Nasaret. Han som genom sitt liv, sina gärningar, sitt lidande, sin död och uppståndelse visar att Gud är kärlek och att det viktigaste budskapet är att älska sin nästa. Guds kärlek är störst av allt, den bär allt, kan fördriva rädsla och genom Jesus Kristus besegra döden.

Det är svårt att förstå att det barn som Maria så omsorgsfullt lindade och la i en krubba skulle förändra världen för alla folk. Men genom Jesus skedde under och hans födelse och livsgärning var, är och skall förbli den största nyheten genom tiderna för alla kristna.

Nyheten om Jesu födelse förmedlades av herrens ängel som sa "Var inte rädda. Jag har bud till er om en stor glädje för hela folket. I dag har en frälsare fötts åt er i Davids stad, han är Messias, Herren."

(Luk 2:10-11) Sedan prisade en stor himmelsk härskara Gud och sjöng "Ära i höjden åt Gud och på jorden fred åt dem som han har utvalt!" (Luk 2:14).

Låt oss stämma in i advents- och julpsalmer och låt julens budskap om kärlek, ljus och frid få en boning i våra hjärtan under hela året. Om vi säger ja till Gud och låter hans kärlek och ljus fylla vårt inre kan vi bli Guds medarbetare och sprida kärlek och fred på jorden. Den fjärde versen i psalmen "Var hälsad, sköna morgonstund" (psalm 119) får avsluta denna min första ledare i "Lekman i Kyrkan" eftersom den på ett fint sätt sammanfattar en del av julens budskap:

*Han kommer, till vår frälsning sänd,
och nådens sol, av honom tänd,
skall sig ej mera dölja.
Han själv vår herde vara vill,
att vi må honom höra till
och honom efterfölja,
nöjda / höjda, av hans rike / en gång
varda honom like. /*

Julens mirakel
av Marie Nederman

SOM ETT SKIMMER

Det vilar ett skimmer över julnatten, ett ljus av annorlunda slag. Faktiskt är det kanske så att stearinljusets fladdrande låga allra bäst återger det skimret, och att därför alla de ljus som vi tänder i jul fångar något väsentligt, och som går utöver trivsamt och mys och finner vägen in i vårt hjärta och vår innersta längtan. Ett skimmer, ett ljus som inte låter sig så lätt beskrivas, på samma sätt som att julnattens händelse i Betlehems stall och herdarnas upplevelse inte låter sig så lätt fångas i ord. Men ska det sägas, måste det sägas enkelt:

*"Nu tändas tusen juleljus
på jordens mörka rund.
Och tusen, tusen stråla ock
på himlens djupblå grund.*

*Och över stad och land i kväll
går julens glada bud
att född är Herren Jesus Krist,
vår Frälsare och Gud."*

Enkla, nära ord till en enkel melodi, samstämt med vad herdarna fick höra, när de förvirrade såg in i ljusskenet: "Var inte rädda. Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket. I dag har en frälsare fötts åt er i Davids stad, han är Messias, Herren."

Och så orden: "... ni skall finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba".

Vi har hört det så många gånger. Ändå skulle många av oss fyllas av en outsäglig tomhet, om vi fick höra att de orden kommer aldrig mer att läsas, och de sångerna kommer aldrig mer att sjungas. Inte först och främst för att det skulle innebära att en lång tradition bryts, utan för att ett bärande element för vår existentiella grundval skulle ryckas undan.

Vi längtar efter att få det bekräftat, åter och åter: Det finns en Gud som vill mig väl och som vill fylla mitt liv med förnyad glädje och nytt hopp.

Här är ord som inte vill förföra eller förvilla utan få oss att förstå. "Jag bär bud till er..." Detta är sant. Detta är äkta.

Det är så lätt att förblanda detta med ytterligare förpliktelser eller få det till en påminnelse om ensamhet och oändlig trötthet, som allt blir till nedstämdhet och väntan på att allt ska bli vardag igen. Men det är just in i denna vardag som hälsningen har sin plats. Det är där undret hör hemma.

Det vilar ett skimmer över julnatten. Ja, låt det skimra för dig, ljuset är ett återsken från det som skildras i skapelseberättelsen: "Ljus, bli till!" och ett återsken från honom som sade: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Joh. 8:12)

Julen kommer till dig med den personliga hälsningen.

Lars-Göran Lönnermark

I solsken, i tacksamhet och med glädje firade Bymarkskyrkans lekmanår i Växjö stift 70-årsjubileum söndagen den 8 september. I jubileet som startade med högmässa under ledning av församlingens kyrkoherde, Hans Boeryd, och Bymarkskyrkans komminister, Martin Ahlqvist (kårens kaplan) deltog 55 – 60 medlemmar, tillika med särskilt inbjudna gäster. Bland medlemmarna och gästerna fanns teol.dr. docent Göran Åberg (hedersmedlem), biskop Martin Modéus med maka och förutom nämnda Hans Boeryd och Martin Ahlqvist, Bymarkskyrkans föregående komminister och dåvarande kaplan Bertil Johansson tillika med kårens föregående sekreterare Barbro Johansson, stiftskonventsrådets ordförande Kerstin Göransson med make, förbundssekreterare Magnus Wittgren samt representanter från lekmanårörelsen i Gränna och Nässjö.

Härutöver deltog sångsolisten Cecilia Larsson som ackompanjerades på piano av Bymarkskyrkans kantor och organist Christina Petersson. Efter högmässan samlades deltagarna till kyrkkaffe med ostkaka i kyrkans nedervåning (Martasalen) varefter samtliga deltagare återsamlades i kyrksalen för att lyssna till docent Göran Åberg som med stor sakkunskap utvecklade jubileets huvudtema, *"lekmanårörelsens uppkomst och existens i södra Vätterbygden."*

Göran berättade bland annat att redan året efter det att Svenska kyrkans lekmanårförbund – Kyrkobrodrarna, bildades den 22 oktober 1918 i ärkebiskopsgården i Uppsala, startade 1919 en kyrkobrodrakår i Jönköping.

Denna kår, Sofia kyrkobrodrakår, bildades på initiativ av landskamreraren vid länsstyrelsen, Knut Gislén, och kåren var nr tre i ålder i landet. I denna kår tog också David Estborn stort ansvar. På initiativ av David Estborn och med bistånd från brodern Sigfrid Estborn som var den förste innehavaren av den komminister-tjänst som hade till uppgift att ta ett särskilt ansvar för Bymarken-Dunkehalla, föreslogs att Sofiakåren skulle delas och en särskild kår starta på Bymarken. Detta skedde den 8 september 1943 under namnet Bymarken-Dunkehalla kyrkobrodrakår, vilken redan från början fick 17 medlemmar.

Kåren öppnades för kvinnligt medlemskap 1982 och har sedan dess haft namnet Bymarkskyrkans lekmanår. Antalet medlemmar har skiftat under årens lopp, från 35 på 1980-talet och omkring 50 på 1990-talet till för närvarande 65 medlemmar. Bymarkskyrkans lekmanår är sedan något decennium den enda lekmanåren i Jönköping.

Verksamheten har under alla år innefattat bibelstudier, bibelsamtal, församlingsaftnar (kvällssamlingar) med föredrag/information eller musikaliska evenemang. En stående programpunkt sedan 1946 har varit huvudansvar och numera delansvar för en så kallad skördefest under tacksägelsedagen där större delen av överskottet har använts för att stödja särskilt utsatta och behövande, detta genom bidrag till olika organisationer t.ex. Hela Mäniskan (RIA), distriktets och församlingens grupper för hjälp (arbete med internationellt fokus) till utsatta barn t.ex. i Baltikum etc.

Kåren har under årens lopp tagit betydande ansvar för olika insamlingar, tidigare inte minst till förmån för "Luthershjälpen", och nu delvis till förmån för Svenska kyrkans internationella arbete. Kåren har sedan 1989 varit begåvad med en "Dramagrupp" under ledning av Anne-Marie Gudmundsson där gruppens uppgift har varit att dramatisera bibliska berättelser, oftast en evangelietext t.ex. den rike mannen, Jairus dotter m.fl.

I samband med Görans föredrag ställdes frågor knutna till lekmanårörelsens idé, frågor om styrkor, svagheter resp. hot och möjligheter sätta i relation till rörelsens framtida utveckling.

Härefter samlades deltagarna till kyrklunch i Martasalen under och efter vilken deltagarna under stor uppskattning fick lyssna till flera musikstycken med solistframträdande av Cecilia Larsson. Sofia Järstorps församling med ordföranden för kyrkorådet, Bengt Olsson, kyrkoherde Hans Boeryd, stiftskonventsrådsordförande Kerstin Göransson m.fl. uttryckte tacksamhet över kårens existens och verksamhet samt framförde hyllningar och gratulationer till 70-åringen. Till minne av jubileet lämnades gåvor till diakoni och mission såväl av stiftskonventsråd som av kårerna i Nässjö och Gränna.

Deltagarna samlades för fotografering i solskenet utanför kyrkan. Ett av de mer lyckade fotografierna medföljer denna artikel.

Jubileet avslutades med andakt, ledd av kårens kaplan, Martin Ahlqvist, med Herrens bön och med Herrens välsignelse.

Text o foto
Anders Nordberg
ordförande

Det är 145 år sedan träskulptören ”Döderhultarn”, Axel Robert Petersson föddes i Döderhult och sedermera dog i Oskarshamn. När det var dags att bilda en kyrkobrodrakår i trakten blev det ett samarbete mellan just Oskarshamns och Döderhults församlingar. Sedan kyrkobrodernas riksorganisation hade bildats 1918 hade tankarna funnits att bilda en lokal kyrkobrodrakår och 1933 blev det landets 6:e kår. Det var Oskarshamn-Döderhults församlingskår

I september i år firades de 80 åren med en jubileumshögtid i Oskarshamns församlingshem och kårens nuvarande ordförande Stefan Liljehorn hälsade alla välkomna till kvällens begivenheter. Kvartetten 4-stämt medverkade med sång och en god festsupé intogs. Den av deltagarna vid samlingen som är mest och bäst insatt i kyrkobrodernas och församlingskårens verksamhet under åren är Kristina Swahnberg.

Det är hon dels genom hennes eget intresserade arbete bl a som ordförande under några år, men också tillsammans med maken Sigvard Swahnberg (1924 – 2005) som var kårordförande i drygt 30 år. I intervjuform berättade Kristina under kvällen om åren som gått, till viss del med den historik som Sigvard Swahnberg sammanställde till kårens 70-årsjubileum som bakgrund.

Från början var det ett 30-tal personer (män!) som kände en övertygelse om vikten av en organiserad lekmanarörelse och i förbundets folder uttryckte man sig: ”Utan lekmän ingen kyrka!” och genom åren har det varit en livaktig verksamhet. Kristina nämnde några personer som hon minns har betytt mycket för kåren.

Bokhandlaren Bror Alering, som bl a var en duktig medlemsvärvare och kyrkoherden Ulf Björkman som inte bara var en respekterad teolog utan också en bra gourmé-kock, känd för sina potatisgratänger! Bland styrelseledamöterna nämndes Gunnar Backenius som varit sekreterare och Sigvards bror Gunnar Swahnberg som mångårig kassör. Det var en syssla som han sedan överlät till hustrun Ingrid Swahnberg.

Från början var det ingen tanke på att kvinnor skulle vara med i kåren. Jo, som kaffekokerskor vid männens samlingar i hemmen och andra lokaler! Men 1978, för 35 år sedan, kom förändringen! Kvinnorna fick bli medlemmar och det innebar ett namnbyte till Oskarshamn – Döderhults församlingskår.

Innehållet vid kårens samlingar har varit av mycket varierat slag t ex ”Mötesplats Bibeln”, ”Varför sjunger vi i kyrkan”, bergspredikan, Ingvar Mellblom om livet som bataljonspastor på Cypern, Stadsmissionen som är ”En öppen dörr med låg tröskel och högt till tak”, ”Varför är det olika färger under kyrkoåret?” mm mm.

Till traditionerna hör att varje Kristi Himmelsfärdsdag samlas kårmedlemmarna vid morgongudstjänst i Döderhult och övriga samlingar är i någon av församlingarnas 7 kyrkor med församlingshem.

Riksförbundets ordförande Anders Nordberg höll så ett anförande om lekmanförbundets tankar om framtida verksamhet och möjligheter och överlämnade till kåren en inramad 80-årsgåva. Han svarade också för den avslutande andakten, denna minnesrika kväll, då vi också som vi brukar sjöng SvPs 190 Bred dina vida vingar.

Under kvällen sjöng vi också SvPs 721 Trädet och grenen där sista verserna lyder:

*Glädje - det är att få växa tillsammans
leva i dig, och hos dig få förbli:*

*Vi som är grenarna – du som är stammen!
Du ger oss näring och grönska och liv.*

*Glädje – det är att du själv oss förenar,
låter oss växa med uppgiften här.*

*Då kan vi mogna som levande grenar,
rika på druvor och frukter och bär.*

Text Eila Wictorsson
Foto Anders Nordberg

Alingsås - Hjälmareds folkhögskola

RIKSKONVENT 2014

"Kristi kyrka kallar"

Fredagen den 1 augusti

08:30 - 14:30	Konventsbyrån öppen. Incheckning.
10:00 - 12:00	Utskottsmöten Allmänna utskottet - Ekonomiutskottet Förbundsrådet sammanträder
12:30	Presskonferens
13:00	Lunch för ALLA deltagare vid rikskonventet
14:30	ÖPPNINGSCEREMONI i Aulan Anders Nordberg - Jan Kesker, kyrkoherde Alingsås pastorat - Mikael Lindgren, rektor vid folkhögskolan
16:30 - 17:30	Nätverkssamlingar om verksamheten inom Svenska kyrkans lekmanaförbund
18:00	Middag
19:00 - 21:00	Kvällssamling: Landgren x 3, Göran Landgren, Peter Landgren, Mikael Landgren
21:30	Kvällsfika

Lördagen den 2 augusti

07:00 - 08:30	Frukost
09:00 - 09:30	Morgonbön
09:45 - 12:00	Konventsförhandlingar Parentationer -Avtackningar och Välkomnanden
12:00 - 13:30	Lunch
14:00 - 16:30	INSPIRATIONSSAMLINGAR - Seminarer Kristi kyrka kallar! Göran Landgren, kyrkoherde Örby-Skene församling Peter Landgren, bibellärare vid Hellsjöns folkhögskola Mikael Landgren, komminister i Södra sotenäs Samtal kring seminarierna
19:00	Gemenskapskväll - grillafton
21:30	Aftonbön

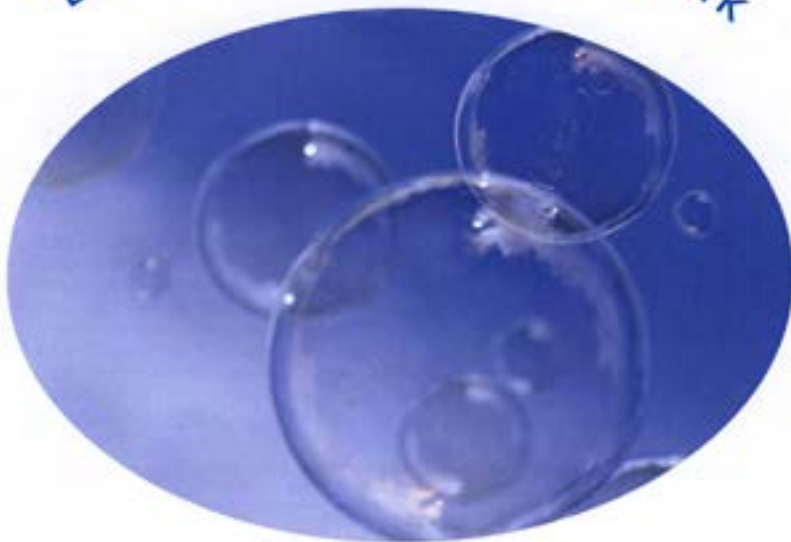
Söndagen den 3 augusti

07:00 - 08:30	Frukost
08:30	Konventsbyrån öppnar
09:00 - 09:30	Morgonbön
09:45 - 11:45	Bibelseminarer, Fortsättning nätverkssamling Landgren x 3
12:00 - 13:30	Lunch Utcheckning
14:30	Landskyrkan - Alingsås Sändningsmessa

Reservation för ändringar

Idédagarna i Norrköping
MÄSSA 6 oktober 2013
Delfinariet i Kolmårdens Djurpark

ideellt forum
i Svenska kyrkan

*Ideellt forums Idédagar
Norrköping 2013*

Efter två lyckade år i Västra Frölunda flyttades Idédagarna till församlingarna i Norrköping som skall vara värd i två år. Årets värdar utmanade med att erbjuda sig att ta emot 400 deltagare. Det är i stort sett dubbelt mot hur det varit. På grund av andra evenemang i staden under helgen visade det sig vara mycket svårt att hitta hotellrum i Norrköping. Trots detta var vi cirka 400 som deltog. Programmet byggde som vanligt på ett huvudföredrag varje dag.

På fredagen berättade prästen Mogens Amstrup Jacobsen hur Gunnarsbyns församling gått från att vara "Kom-kyrka" till att vara "gå-kyrka". I stället för att finnas i kyrkobyggnaden och vänta på att medlemmarna kommer dit ger man i sig ut till medlemmarna där de är" vid älgjakten, skoterträffar på senvåren osv. Lördagens föredrag bar titeln "Det nya samhällskontraktet: Var passar Svenska kyrkan in?" Professor Filip Wijkström vid Handelshögskolan i Stockholm gav oss en bild av hur det svenska samhället förändrats.

Folkrörelsesverige med viljan att vara med i föreningar och även ta del av styrelsearbete byts ut mot en vilja att mer formlost delta i ofta tillfälliga verksamheter. Föredraget följdes upp med samtal i ett stort antal grupper där vi fick spekulera i hur kyrkan bäst kan finna sin roll i en ny tid.

På lördagseftermiddagen var det tid för 24 seminarier. Som vanligt var det svårt att välja ut vilka två man skulle delta i. För utbudet av seminarier får jag hänvisa till www.ideelltforum.se. Som vanligt var diskussionsviljan stor bland deltagarna. Blandningen av anställda, ideella och förtroendevalda gör att utbytet blir extra stort.

Söndagsförmiddagens föredrag hölls i Kolmårdens delfinarium där Åsa Nyström från Pastoralinstitutet i Uppsala med delfiner i bakgrunden fängslade oss i sitt föredrag "Att leva i kyrkan i världen" om en teologi som ger liv". Hur märker vi att Gud är med i oss och med oss när vi träffas i församlingen. Idédagarna avslutades med att vi firade mässa delfinariet.

Måltiderna äts på Renströmmen, en jättelik lokal som hör till Pingstkyrkan där man utan vidare klarade att utspisa alla oss 400. Seminarielokalerna var spridda men låg som Renströmmen inte allt för långt från St Olai kyrka. Det var nyttiga promenader som komplement till stillasittandet.

Vill du delta i nästa års idédag som kommer att hållas den första helgen i oktober i Norrköping så håll ögon och öron öppna för det lär bli fullt även då. Tala med församlingen om ett gemensamt deltagande!

Ett stort tack till alla ideella i Norrköping och församlingarna som gjorde dagarna så lyckade.

Kjell Aggefors
Lekmannaförbundets representant i
Ideellt forum

Jesus Åskar alla barnen Alla barnen Åskar Jesus

Torsåkers församlingsskåp genomför varje år i samarbete med Torsåkers församling en resa med buss. I år gick färden mot Mälardalen. Första stoppet gjordes vid Fläckebo vackra landsortskyrka i Västmanland. Några stenkast från kyrkan ligger Fläckebo hembygdsgård där man kan beskåda en av de mera ovanliga runstenar som finns i vårt land. Det är den så kallade "Odendisa-stenen", en av få runstenar i Skandinavien som rests till minne av en kvinna. Stenen restes av hennes man Holmgöt som på den mäktiga stenen skrivit en postum kärleksförklaring till sin hustru Odendisa som han uppenbarligen beundrade och älskade mycket högt.

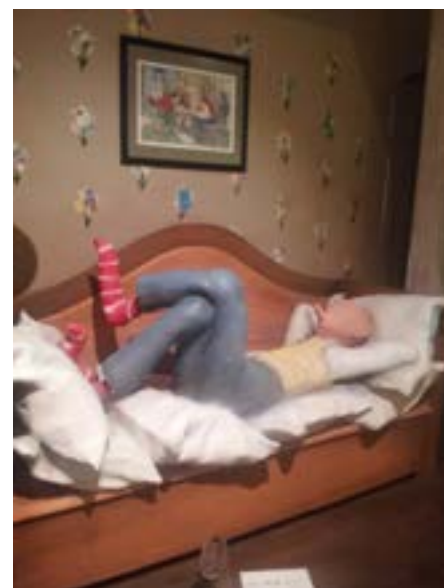
"Kommer icke till Hassmyra bättre husfru som för gård råder" skrev han bland annat som ett slags avgångsbetyg för hennes insats på gården han ägde. Något som går utöver det vanliga vad gäller texten på runstenar som annars mest brukar handla om olika hjältedåd i vikingatid.

Därefter gick färden vidare till Västerås och till Önsta Gryta kyrka, mest känd för Lego-Jesus. Kyrkan är förhållandevis ny och invigdes 2007. Eftersom många församlingsbor utgörs av barnfamiljer ville man ha något ovanligt i kyrkan med anknytning till barn. På så sätt föddes idén om att konstruera en Kristusbild av lego.

Förebild för skapelsen blev den danske konstnären Bertel Thorvaldesens välkända skulptur "Den uppståndne Kristus". Frågan var bara hur det sådant projekt skulle kunna genomföras. För att få lite vägledning och för att om möjligt bli sponsrade med legobitar tog församlingen kontakt med legofabriken i Danmark och berättade om projektet. Man utgick ifrån att legofabriken skulle jubla över ett sådant initiativ och kanske även vilja använda Lego-Jesus i sin reklam. Men så blev det definitivt inte. Svaret från legofabriken kom i form av en uppmaning till församlingen att glömma hela projektet eftersom det skulle vara totalt omöjligt att bygga en sådan figur i legobitar. Av den anledningen avböjde legofabriken all medverkan.

- Möjligen var det just svaret från legofabriken som eggade oss till att projektet skulle genomföras till vilket pris som helst, sa församlingsprästen Per Wilder då han berättade om projektet med tillägget att brevet till legofabriken i Danmark möjligen råkade hamna hos alldeles fel person.

Sagt och gjort, Västerås är en stad som präglas av teknik. Till församlingen fanns personer anknutna med kunskap om kvalificerad ritningsprojektion med datateknik. Med datorernas hjälp fick man fram en ritning som bedömdes kunna ligga till grund för en fungerande konstruktion. När man inte fick några legobitar från Danmark uppmanades istället lokalbefolkningen i Västerås att skänka gamla legobitar till församlingen vilket resulterade i säckvis med legobitar i olika färger. Antalet skänkta legobitar uppskattades till c:a 30.000. Eftersom skulpturen skulle vara vit fick de vita bitarna bilda utsida medan de inre delarna av konstruktionen byggdes med legobitar i andra färger.

"Kronblom" slappar på Leksaksmuseet

da Vincis "Nattvarden" innehåller 450000 pärlor i olika färger

Några av kungens leksaker bl a den röda trampbilen

Och det var inte utan viss stolthet som man efter ett och ett halvt års arbete kunde konstatera att Lego-Jesus mot alla odds blivit uppstånden och kunde invigas på självaste Påskdagen 2009 som ett besannande av Bibelns ord om att för Kristus är ingenting omöjligt.

Lego-Jesus gav blodad tand vilket resulterade i framställandet av världens största pärlplatta (efter vad man vet) tillverkad av barn i Västerås. Plattan är 7,5 meter lång och 1,5 meter bred och innehåller 450.000 pärlor i olika färger. Motivet utgörs av Leonardo da Vincis målning "Nattvarden" och givetvis utgör skapelsen en imponerande och till alla delar även unik kyrkoprydnad.

Från Västerås gick färden vidare till Tidö slott vid Mälaren med des berömda leksaksmuseum där man bland annat kan beskåda leksaker som vår konung Carl XVI Gustaf lekte med som barn.

Där finns bland annat den röda trampbil som under barnåren var hans favoritleksak och som i hög grad bidrog till hans bilintresse som numera även gått i arv till sonen Carl-Philip.

Under hemfärden ordnade församlingskårens ordförande Berit Bergström ett lotteri i bussen som tidsfördriv i väntan på att åter få landa hemma i Torsåker.

Text: Staffan Berglind,
v. ordf i Torsåkers församlingskår
Foto: Mia Wängelin

Torvaldsens Kristus, byggd av ca 30000 legobitar

Höstkönvent i Uppsala stift

Heliga trefaldighets kyrka i Gävle

Kyrkans kör med sin entusiastiske körledare Per Ahlberg

”Biskop Ragnar Persenius drog många intresserade lyssnare till församlingsgården

Reflektioner efter Ragnar Persenius föreläsning i Gävle den 22 september 2013

Vår längtan efter ett kärleksfullt möte med himmelens Gud är möjlig, därför att Guds kärlek till oss var först.

Tecken

- I. Gud har skapat oss till sin avbild.
- II. Gud har uppenbarat sig för oss genom Jesus, Kristus, som föddes och blev människa och delade våra villkor intill döden. Men Han visade att han samtidigt var Gud och hade makt över döden och uppstod igen.
- III. Gud vill ha en relation med oss. Därför kan vi uppleva Guds närvaro i våra liv genom den helige Ande.

Anknytningspunkter.

Kyrkan har sitt uppdrag i relationen mellan Gud och världen.

Hon är sänd för att berätta om och gestalta det som Gud gör genom Jesus Kristus.

Vår mänskliga längtan efter samhörighet med Gud tar sig uttryck i dikter, sånger och psalmer, teckningar och andra konstverk. Genom skrivelser och politiska ställningstaganden i vår strävan mot en bättre värld kan vi agera och manifestera vårt samarbete med Gud i vård av skapelsen.

Vår brustenhet och otillräcklighet kan formuleras: ”Vart jag mig i världen vänder, står jag här med tomma händer.” Vi har en föreställning att Gud är en kravfylld Gud, som förväntar sig TRO som en prestation eller ett offer.

Vi behöver hjälpa varandra att komma bort från den här gammaltestamentliga föreställningen, att vi måste behaga Gud, för att slippa straffas. Synen på Gud som den stränge domaren, har blivit ett hinder för människor att komma till gudstjänsten och bekänna sin syndfullhet. Nu formuleras förlåtelsebönen i stället som en längtan efter läkedom och upprättelse. Lika väl som vi längtar efter en dusch efter ett pass i träningsspåret, längtar vi efter rening efter en dag i möten och i arbete. I skapelsens början fungerade relationerna mellan Gud och människa och mellan människor. Harmoni rådde. Kyrkan skall vara ett redskap för Guds rike så att Guds vilja av kärlek, barmhärtighet och rättvisa sker. Nådens Gud vill möta oss i det vanliga livet. Gud finns med även i våra svårigheter, då vi saknar mening och sammanhang i livet, då vi saknar bekräftelse på att vara älskade, att ha betydelse i samhället och vara sedda. Vi söker efter något att leva av och något att dö för.

Guds kyrka församlas till en gemenskap, när evangeliet förkunnas, nya medlemmar upptas genom dopet och den heliga måltiden firas. Jesus Kristus kommer då till oss och förblir hos oss. I det goda samtalet bekräftas vår gemenskap med Gud och med varandra. Vi kan skönja ett spår av Gud i våra liv. Var och en har en nådegåva och har något att bidra med. Kyrkan karaktäriseras som enhet i mångfalden. Vi borde därför ha mod att övervinna rädslorna och berätta om våra *gudsmöten* och våra *förklaringsstunder*.

Vår upplevelse av frid, glädje och förtröstan bygger på att vi själva kan lita på att Gud vet vad det är att vara människa. Han har levt som vi, arbetat som vi, gråtit som vi och känt smärta som vi. Gud känner vår längtan och längtar efter att bli längtad efter. Då kan Han mätta oss med bröd och vatten från *Livets källflöden*. För att kunna utvecklas behöver vi andlig näring. Om vi är rotade i Kristus och öser ur de andliga källorna kan det andliga livet fördjupas och vi blir mer Människa, mer lik Kristus. För det kristna livet behöver vi den gemensamma gudstjänsten som mötesplats, växtplats och plats för sändning till tjänst i Guds rike. Vi duger trots allt. Trots ondska och synd, trots brustenhet och sorg, trots lidande och död är vi burna av en levande och närvarande Gud. Vi får leva av Guds kärlek med hoppet om att skapelsen ska bli återupprättad.

Gud vill ha en relation till oss. Jesus som är uppståndelsen och livet har visat att det är möjligt. Han har segrat över döden och lever med oss i livet och i döden. Guds längtan efter oss får ett svar i vår längtan tillbaka till Gud och vår strävan att återfinna gemenskapen och kärleken. Vi längtar efter det som ger livet innehåll och som fyller vårt hjärta med det som i grund är vår gud. Som kyrka befinner vi oss på resa. En pilgrimsresa kan vara tung och mödosam. Vi behöver vägkost men också vila. Kyrkan måste vara i rörelse om det skall vara en levande kyrka som svarar mot församlingens behov. Vad vi lätt glömmar bort är, att vi faktiskt är burna av Gud. Inte bara då stegen är för tunga och när vi inte orkar gå. Vi är burna hela tiden. Vi behöver vila ut i ordlös bön och meditation för att duga till uppdraget. Vi är sända till att tjäna i Guds rike. Vi behöver dela med varandra av vad vi får ta emot. Annars upphör kyrkan att vara en livsgemenskap runt Kristus och blir inget annat än en organisation.

Vi har frihet att välja. Det gör skillnad hur vårt val ser ut. Vi behöver tänka på vår frihet men också på vår brustenhet. Det kan bli fel trots våra bästa avsikter. På grund av strukturer och sammanhang kan det bli fel hur vi än väljer. Då är det gott att vi har en nödutgång genom syndabekännelsen och vår möjlighet att lägga livet i Guds hand. Gud älskar oss som vi är. Han kallar oss vänner. Både jag och mina medmänniskor är skapade av Gud och älskade av Gud. Kanske måste vi vara medvetna om att vi ofta har fokus på oss själva. Samtalet börjar med oss och slutar med oss. Gud finns med hela tiden även om vi inte kan se och förstå det förrän efteråt.

Gud älskar genom mig. Det är gott att få det bekräftat. I Matteus 25 beskriver Jesus hur vi kan tjäna Honom. Vårt liv i gemenskapen som flödar ut ur den kristna tron och församlingen, liknar Jesus vid att besöka den sjuke, ge den hungrige mat och klä den nakne. Hela livet ställs i Guds tjänst. Tron bär frukt i handlingar av kärlek. Var och en får bjuda på sin nådegåva. Vi får börja arbetet där vi är som bäst.

Skall kyrkan orka med ett förnyat uppdrag, lämna de trygga församlingshusen och gå ut till nya mötesplatser, då behövs många ideella människor. Många lekmän har lång erfarenhet av delande i samtal, bibelstudier, besökstjänst och strävande i ångande soppkök. Men först behöver vi bli rustade för tjänst genom att mycket och innerligt söka Guds närhet. Bäst möter vi Gud i tystnaden.

Enkla böner som tack, hjälp och förlåt räcker för att vi skall komma inför Guds ansikte.

Vi behöver prioritera andlig förnyelse och fördjupning. Vi behöver var och en och i gemenskap söka oss till de andliga källorna.

Vi behöver de goda samtalen om livet och tron för att finna vägen in i kyrkans tro och liv men också för att växa i tro.

Det är viktigt att vi som funnit de andliga källorna delar med oss av dem. Så kan kristen tro bli personlig tro för fler.

Vi behöver gemenskap för att jag skall bli jag och du skall bli du.

Livets Gud, jag bär på en längtan efter kärlek, livsmening, frid och fred.

Kom till mig så att min längtan stillas.

Tierp den 22 september 2013
Margareta Wahlström

Från Blekinge till Tornedalen

Det senaste året har jag föreläst i olika kyrkor och föreningar i Stockholm. "Från Blekinge till Tornedalen" har jag kallat mina föredrag. Det har handlat om min flytt från Farabol/Fridafors till Norrbotten för 46 år sedan. Efter 7-årig folkskola var det naturligt att förutom att hjälpa till på hemgården söka de jobb som fanns i hemtrakten. När jag var 16 år började jag som sågverksarbetare och därefter arbetade jag på bruket i Olofström. Jag var lantbrukselev i Skåne samt under 7 års tid trädgårds- och fastighetsskötare vid Fridafors Fabriks AB.

Läsåret 1956/57 gick jag vinterkursen på Bräkne-Hoby Lantmannaskola. Flera kamrater tipsade mig om att börja på folkskolan Bräkne-Hoby och jag tänkte att så blir det väl i framtiden. Det var lätt att få arbete och i Fridafors trivdes jag så bra att det inte blev av att börja studera.

År 1964 besökte jag Tornedalen och jag tyckte att det var en spännande del av Sverige. Jag minns att jag kontaktade de folkhögskolor som fanns i Norrbotten. Tornedalens Folkhögskola var mest intressant. Den är belägen i slutningen ner mot kyrkan i Övertorneå och Torneälv på andra sidan. På andra sidan älven kunde man se Finland och bland annat det kända och omtalade midnattssolsberget Aavasaksa.

Det var 27 timmars tågresan från Lönsboda till Övertorneå. Vid ankomsten till skolan blev jag mycket väl emottagen och så var det i bygden i övrigt också. Det fanns en hemkänsla direkt. Tornedalingarna är gästfria och naturliga. Runt omkring mig talades både finska och svenska. Undervisningen var på svenska, men under raster och på kvällar och helger hörde jag mycket finska omkring mig.

Tvåspråkigheten är naturlig i Tornedalen och jag ville gärna lära mig att tala och förstå detta språk. Därför anmälde jag mig till en kvällskurs i finska hos prostens Oskar Haapaniemi.

Han var uppväxt i Pello och hade lärt sig båda språken som barn. Därför var han bra på att lära ut grunderna i finska språket. Det var roligt att lära ett nytt språk och i efterhand kunde jag tala och förstå en del. Det var spännande att gå över älven och handla i butiken och att besöka kaféet. Där kunde jag praktisera det jag hade lärt mig. På helgerna fick jag ofta besöka mina kamraters hem i byarna. Där var det många äldre personer som helst talade finska, så det blev en bra språkträning.

Andra året blev jag ordförande i elevrådet och därmed adjungerad till skolans styrelse. Ordförande var Ragnar Lassinanti. Han uppmuntrade mig i mina språkstudier och rekommenderade en språkkurs vid sommaruniversitetet i Rovaniemi.

Laestadianerna, som är en väckelse-rörelse inom Svenska kyrkan, hade en stark ställning i flera byar. Lars Levi Laestadius var kyrkoherde i Karesuando och Pajala, han dog 1861. Väckelsen är lika aktuell idag som när jag bodde i Tornedalen på 60-talet. Rörelsen samlar många ungdomar och är också utbredd i Finland, Norge och USA.

I andra byar hade det skett en politisk väckelse. Många tornedalingar arbetade i malmfälten och kom hem med radikala idéer. Resultatet blev att kommunisterna blev största parti i en del byar i norra Tornedalen.

Den politiska förändringen inträffade på 1930-talet. Många hade inte röstat tidigare men 1932 blev ett stort genombrott för kommunisterna.

Vänstern hade fortfarande en stark ställning i Pajala kommun. Numera är socialdemokraterna det största partiet i alla kommuner i Norrbotten. Så det var spännande att komma från Farabol och lära sig allt detta nya och samtidigt studera på folkhögskola.

Särskilt roligt var det att min far, Bror Olsson besökte mig vid två tillfällen under min tid i Norrbotten. Vi åkte runt med bil i Kiruna, Tornedalen och finska Lappland. Far var särskilt intresserad av att besöka Salla nära ryska gränsen. Under vinterkriget 1939/40 hade han läst om Salla i Karlshamns allehanda och lyssnat på rapporterna, så vi åkte till Salla, far och jag. Där kunde vi se de välskötta kyrkogårdarna med gravstenar över stupade soldater. Far berättade att han mindes av det han hade läst och hört om vinterkriget.

Finska språket har jag haft stor nytta av under mina 34 år som arbetsförmedlare. Det var i Kiruna, Haparanda, Borås samt vid olika kontor i Stockholms län. Åren 1971 – 72 var jag utbytestjänsteman på finska Arbetskraftsbyrån i Kajaani i östra Finland. Numera bor jag i Aspudden, Hägersten. Förutom i Blekinge Gille är jag också med i Tornedalingar i Stockholm, Haparandapojkarna och Norrbottens Gille. Där kan jag träffa folk från både Blekinge och Norrbotten, där jag har bott och varit verksam i olika sammanhang.

Bertil Brorsson
Hägersten

I Husby-Rekarne är kyrkoherden med på båten

Det bidrar till att församlingslivet blommar

De flesta kårer gör väl utflykter. Och när man ska berätta om dem blir det mest vart man for och vad man såg och vad man åt och drack. Men den här utflykten blev något mer.

I Husby-Rekarne församlingsskär har vi under en tid samlats i en bibelstudiegrupp. Vi är inne i bok nr två i studiepaketet Alla tiders bok och som avkoppling beslöt vi göra en utflykt som kom att bli lite annorlunda, tack vare en omtänksam kyrkoherde.

Vi hade bestämt att besöka Grytnäs kyrka i södra Dalarna. På ditvägen stannade vi för förmiddagskaffe i solskenet vid en liten sjö.

Framme i Grytnäs kyrka hälsades vi av kyrkoherden Roland Söderberg. Han gick igenom gudstjänsten med oss och frågade om vi ville medverka, vilket vi gärna tackade ja till. Så vi fick bli att läsa texter och be förbönen.

Tänk att få vara så delaktiga i en gudstjänst man kommer som besökare till! Han kände ju till att vi var lekmän och några av oss är kyrkvårdar i våra hemförsamling, men ändå!

Det blev en fin gudstjänst med stor gemenskap.

Efter gudstjänsten for vi till vår ordförandes och hennes mans sommarställe en bit från kyrkan. De heter Margareta och Göran Åkerman. De bjöd på lunch i vilken även kyrkoherden och hans fru deltog. Så det blev mera samvaro och intressant meningsutbyte.

Som avslutning på dagen fortsatte vi till Norberg. Där är ett besök på Elsa Anderssons konditori ett MÅSTE. Vilka smarriga bakelser!

Efter en dag av både andlig spis och god förtäring gick färden hemåt till Eskilstuna i kvällen.

Beryll Grandell
Ordförande
Strängnäs stiftskonvent

Was that baby Jesus?

(Var det Jesusbarnet?)

Tänk, att som barn ha fått sett Jesusbarnet och undrat, Var det Jesusbarnet? Mamma Louise och mormor Gun-Britt hade ju läst i Barnens bibel på svenska om Jesu födelse, om när Jesus döptes, om Daniel i lejongropen.... Hur kunde detta vara möjligt?

Den då 3-årige William stod förvånad i kyrkbänken och såg på när The Rev. Dr. Mary E. Westfall döpte ett gossebarn i Community Church of Durham, Ucc kyrkan, New Hampshire, USA.

Liksom i Sverige gick prästen omkring i kyrksalen med barnet upplyft i sina händer. Då kom från William Alexander frågan högt och tydligt osökt från ståplatsen; ”Was that baby Jesus?”

En del av oss som var med vid jubileumskonventet i Stockholm 2008 mötte den då 5-årige William. Hans bild finns på första sidan av Nr 3/2008 ”Lekman i kyrkan”. ”Jag reste över Atlanten för att komma till jubileumskonventet”.

Vid det tillfället hade morfar Allan råkat ta ett ägg ur fel korg till Williams frukost. William kom springande med äggulan rinnande om fingrarna: ”Morfar ägget är löst!” Inte så muntert för William men för oss övriga i matsalen blev det ett omtalat roligt minne. Morfar fick hjälpa till, tvätta händerna, hämta ett hårdkokt ägg som kunde skalas och sedan brytas itu som William brukade göra. William följde också med oss till Jönköping vid rikskonventet 2010.

Julen 2012 firade William sin första svenska jul. Mormor och morfar har sedan han föddes firat jul i Amerika tillsammans med fam. Kandle; Michael, Louise och William.

William talar idag som 10-åring mycket bra svenska. Att modersmålet engelska skiner igenom kunde det bli den gången han i telefon skulle tala om för mormor att det var blåsig, det blev att vädret var ”windigt” hemma i Durham.

William har alltid kunnat lyssna till sagor lästa på svenska av mamma Louise, engelska sagor upplästa av pappa Mike.

Sedan William lärt sig läsa, läser han själv på båda språken om bl.a. Harry Potter samt serietidningen ”Bamse” som morfar prenumererat på till Amerika.

William har utvecklats till en duktig gitarrspelar. Förutom en bilresa 2013 med morfar och mamma Louise till spelmansstämmor i Dalarna och

Hälsingland så hann William med att spela klassiska sköna gitarrstycken vid gudstjänsten i S:ta Maria kyrkan i Åhus. Till stor glädje för gudstjänstfirarna och undran över, hur kan William komma ihåg alla toner och tongångar?

Det undrar också morfar Allan Forsberg 78 år
Ansvarig för medlemsregistrering
och prenumeration

William vid Rikskonventet i Stockholm 2008, då fem år

STIFTSKONVENT I LUNDS STIFT 2014

Lekmannaförbundet i Lunds stift har sitt årliga vårkonvent lördagen den 3 maj på Furu-boda kursgård och anordnas av Åhus Lekmannakår.

I denna kår är bl a vår medlems ansvarige, Allan Forsberg medlem och tidigare ordförande. Nu har han lämnat över ordförandeskapet till Birgitta Dérand, som även är ledamot i Lunds stifts Konventsråd.

Talare i år är kyrkoherden i Heliga Trefaldighets församling i Kristianstad, Louise Nyman. Och sändningsmässan hålles i den intressanta 1100-talskyrkan i Åhus.

Åhus är en fantastisk gammal stad från den danska tiden och hade då en ringmur runt staden, som vi fortfarande kan se delar av. Den breda Helge å bildar en naturlig hamn med livlig båttrafik.

Text o foto
Birgitta Ericsson Löfgren

ANMÄLAN**Vårkonvent i Uppsala stift 10 maj 2014****Tillinge kyrka****PROGRAM**

10.00 Välkomstkaffe

11.00 Mässa i Tillinge kyrka

12.00 Lunch

13.30 Program och underhållning

14.30 Avlutningskaffe

KONVENTSAVGIFT

inkl samtliga måltider

100.-/person

250.-/pers inkl bussresa

Vi anmäler

Personer.....

Namn

Adress

Postnummer och Ort

Tel

Anmälan via post eller telefon till:

Ordförande Roger Karlsson

Tillinge Lisselås 6

74594 Enköping

Tel 0171-446032

☐

Vi önskar medfölja buss som går till Tillinge.

VARMT VÄLKOMNA

Reservation för sena ändringar

Kära medlemmar och övriga läsare!

Återigen kommer vi med en påminnelse om att rekrytera nya medlemmar. Efter förra gången fick vi en liten skara nya medlemmar och ber er nu att göra så mycket ni kan för att värva nya krafter till vårt förbund. Ju fler vi är desto starkare blir vi när vi vill stärka Svenska kyrkans ställning i Sverige.

Svenska kyrkan består ju i huvudsak av lekmän. Utan oss skulle varken vårt förbund eller Svenska kyrkan existera. Därför är det viktigt att vi förenar oss. Oavsett om man har krafter att vara aktiv eller inte. Både en aktiv eller en passiv medlem kan bidra och stödja verksamheten bara genom sitt medlemskap och på så sätt visa sig positiv till arbetet.

Därför ber vi om ditt stöd. Uppmuntra människor i din omgivning att bli medlemmar i Svenska kyrkans lekmanaförbund!

Anmälan om medlemskap

NAMN.....

ANHÖRIG.....

ADRESS

POSTNUMMER.....

ORT.....

TELEFON.....

Jag önskar tillhöra närmaste kår ☐

Jag önskar att vara riksansluten ☐

Man kan välja att vara ansluten till en speciell församlingskår/lekmanakår eller om närmaste kår råkar ligga långt bort kan man välja att vara riksansluten.

Medlemsavgiften för riksansluten är 75.-/år
För medlem i samma hushåll är avgiften 65.-/år

För avgiften får man vår tidning som utkommer fyra gånger per år där vi informerar om vad som händer i förbundet. Vi försöker också att ha med reportage från hela landet. Där informeras vi om aktiviteter som bl a inspirationsdagar, tema-kvällar och rikskonvent.

Behöver du mer information är du välkommen att ringa någon av oss. Telefonnummer finner du på omslagets insida.

Vi hoppas att ni ska känna att vi verkligen behöver er alla och varmt välkommen om du väljer att bli medlem.

Inbetalningskort och mer information kommer att skickas till er adress inom kort.

Skicka in din anmälan om medlemskap till : Juhani Ahonen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
tel 063-12 30 30

Välkommen till en stark gemenskap med ett viktigt uppdrag!

Höstupptakt i Skåne

Väsby lekmanakår hade höstupptakt den 5 september med 45 härliga medlemmar. Alla på gott humör och såg fram emot höstens programkvällar.

Vi träffades på Malvagården, en skånegård som ligger mellan Väsby och Höganäs.

Det var en trevlig samvaro i denna fantastiska miljö.

Leif Ahlberg spelade och sjöng. Ordförande i kåren, Kjell Green, sjöng duett med Leif. Varför gå över ån efter vatten när vi har så fantastiska sångare i kåren! Gott fika och information om kyrkovalet. Vi har härlig stämning i vår kår.

Väsby
Gertrud Green

Vart går man för en trevlig kväll på "stan", jo till närmaste församlingskår

Ett möte - en oas i Stockholm city

Ett besök i huvudstaden brukar för mig vara sammanknippt med någon händelse t ex en fin middag eller ett besök på någon av våra nationalscener. Alla som känner mig väl vet att mycket folk, tätt

mellan husen eller mycket trafik inte är något för mig. Inte heller ser jag shopping som något lördagsnöje och efter någon timme på NK är jag beredd att styra kosan norrut. Jag måste ändå erkänna att det finns oaser i Stockholm.

Efter att kört vilse ett antal gånger och sedan snurrat runt samma kvarter i tiotal gånger fick jag till slut hjälp av vår 1:e vice ordförande Kjell Aggefors. Han har tydligen en förmåga som inte jag har. Han kan anpassa sig till både skog och mark och storstaden. Han hade också kommit till höstsamlingen i Gustav Vasa församling och där fann jag min oas.

Stockholms stiftsordförande Gunnel Berggren Larsson hade som ny ordförande axlat uppdraget med bravur efter Göran Pettersson som gick bort i början av året. Till höstsamlingen hade direktor Iwan Giertz i St. Clara församling bjudits in. Han berättade om den stora förvandlingen om församlingen har genomgått. Från att ha varit en församling med 3-4 besökare vid gudstjänsterna till att nu efter 20 år ha 300 – 400 besökare.

"Hit till Sankta Clara kommer svårt tilltufsade människor och riksdagsledamöter i en salig blandning. Jag tänker på bibelorden som ger mig stor tröst i en mänskligt sett omöjlig uppgift: "Din nåd är varje morgon ny" och "Dag för dag bär han oss." Iwan Giertz berättar också att han är tacksam för vad frikyrkan har lärt när det gäller att ta Guds Ord på allvar och att omsätta det i det dagliga livet", säger Iwan Giertz

Allt började när Carl-Erik Sahlberg från den illa byn Laxsjö i Jämtland fick uppdraget att bli ansvarig för verksamheten i Sankta Clara församling. Då var det inte mycket liv. En dag fick han besök av en kvinna som frågade om man ber till Gud i församlingen. Han svarade att naturligtvis bad man. Motfrågan blev, hur mycket då? Carl-Erik Sahlberg fick sig en tankeställare och började schemalägga bönestunder. Han höll på i ett år och inget hände. Sedan hände något. Det började strömma folk till gudstjänsterna.

Trons och bönens makt ska vi lita på. En sångtext som gäller ännu och som jag och min pappa ofta sjöng.

*"Lita på din Gud, han är nära.
Över alla djup vill han bära.
Fadershandens kraft aldrig sviker,
Ljuvliga säkra tro."*

Stockholmsbesöket blev verkligen inspirerande och jag har förstått att övriga gäster kände likadant. Det är mycket på gång i Lekmannaförbundet i Stockholm stift och planeringen sträcker sig ända fram till i mars 2014. Tack Gunnel för en lyckad kväll som innehöll allt man kan tänka sig.

Text o foto
BLM

Om tio år firar Åmåls församlingskår 100 år

Marianne Lindberg, Åmål, Marie Kronvall, komminister i Åmål. Birgit Larsson, Kristinehamn, ordf. i Stiftskonventsrådet Karlstad och Asta Larsson, Åmål

Men redan i år var det stor fest. Kanske laddar man redan nu för de kommande tio åren, det kändes så. Energin sprakade precis som elektricitet gör.

Vägen var lång till Åmål. Faktiskt så lång att det tog mig ett halvår att ta mig dit. I april föreslog förbundet att jag skulle besöka församlingskåren i Åmål. Det skulle bli en tur som jag inte hade rest förut och då är det alltid lite extra roligt.

När jag lämnade Östersund hade jag bilen full med både det ena och det andra. Jag hade Förbundsbutikens som låg i två stora backar. Jag hade min egen packning och en kylväska med egen mat. Jag tycker att det är en lyx att få sitta i min bil med min egen mat som är god. Hembakat bröd, riktigt "kokekaffe" och jag kan sitta precis var jag vill. Mitt "Café" ligger alltid på bästa plats.

Jag kom aldrig till Åmål den gången. Ca 17 mil från Östersund "dog" bilen. Det tar inte lång tid förrän jag insåg att det blir inget Åmål för mig.

Efter flera timmars väntan blev jag hem-bogserad av mina söner.

Men, men "den som spar han har" och nu hade jag mitt roliga kvar. Det tog inte lång tid förrän en inbjudan damp ner i brevlådan. 90-årsjubileum i Åmål. Den här gången var bilen i bättre skick.

Ryktet hade nått mig att Åmåls församlingskår var en av de mest roliga att besöka. Atmosfären i kåren skulle vara vänlig, hjälpsam och inbjudande. Det var ingen överdrift. Från första minut kändes det varmt och inbjudande. Allt var så välordnat och man hade tänkt på allt.

Siv Hedén vid pianot, Evert Andersson, jag själv, Hans Dahlgren och Elof Jarde på fiol.

Aina Svensson, Åmål, Sonja Holmström, Kila samt två gäster till från KilaKila

Som vanligt i dessa kretsar så är allt gott och vällagat och alla gör sitt allra bästa för att alla skall känna sig välkomna och att det ska bli ett minne av de 90 åren.

Ordförande Inger Ekström lotsade jubileet som en säker kapten och hela hennes besättning hade sina ansvarsområden. Det är klart att det blir bra då. 90 år är en lång tid, nästan ett sekel. Tänk vad mycket engagemang och arbete man har lagt ner under så lång tid. Tänk vad många goda tankar som har lett fram till att det i dag finns en stark kärna i Åmåls församling.

Som underhållning hade man bildat en ekumenisk sånggrupp och det klingade vackert. De generösa gästerna avverkade två lotteriringar och därmed gick 1000 kronor till värdkårens kassa. Vinsterna kom ifrån Förbundsbutiken och blev uppskattade.

Jag tackar för all välvilja och gästfriheten och speciellt till min vän Solveig Anderson som hade ordnat så väl för mig såg till att allt var förberett. Tyvärr smet hon undan min kamera men det kommer nog fler tillfällen.

Jag kommer att tacka ja om jag får en inbjudan om 10 år.

Text o foto
BLM

Karl-Erik Gustafsson, Margareta Blomqvist och Vivianne Nilsson. Delvis skymd Ulla Henriksson, Kristinehamn

Fr v Vivianne Nilsson, Signhild Karlsson och Britt Karlsson, samtliga från Åmål

Fr v Karl-Erik Andersson, Mellerud och Melvin Ribbing, Karlstad

Fr v Annette Ribbing, Karlstad, Hans Bruun från Brunskog

Maj och Holger Jonasson, Åmål

Vad händer när alla goda krafter samarbetar?

Då uppstår kärlek, godhet, gemenskap och välvilja.

fr. vänster: Stefan Löfquist, Anders Olsson och Birgitta Simson

Trollhättan borde synas oftare på löpsedlarna. Inte för att det är ständiga skandaler i stan utan för att man på ett föredömligt sätt går samman för att göra en bättre värld. Här arbetar man med att få bort egoismen i ett socialt och diakonalt projekt.

Kanske ska det inte över huvudtaget kallas projekt som låter så kallt och byråkratiskt. När det i samarbete med Stans största hotell, Swania och ICA Maxi samt Svenska kyrkan i Trollhättan tar sig sådana former är det ren och skär medmänsklighet och kärlek till sin nästa.

Hson Gustafsson och Heinz Barthel

Samarbetet går ut på att man varje onsdag bjuder på middag till människor som har hamnat i samhällets utkant och som tack vare stöttning av de stora giganterna i stan har en möjlighet att göra en tvärvändning och komma på rätt kurs och bli fria i livet. Allt arbete som görs leds av Helena Bengtsson, diakon och fältarbetare. Det märks genast att hon har dragit ut i fält för att slåss för sina medmänniskor. Så vill nog Gud att hans vapendragare skall agera.

I församlingshemmet bjuds man på middag och det är frestande dofter som sprider sig och det är inte utan att man gärna skulle slå sig ner vid ett bord och få vara med i middagen. Det är inte vilken snabbmat och helfabrikat som helst man serverar. Helena Bengtsson kom till Trollhättans församling 2003 som diakon och fältarbetare. Då var Stig Jarlby kyrkoherde. I januari 2004 reste Stig och Helena till Göteborg och Stadsmissionen för att där få svar på frågan om det var möjligt driva liknande verksamhet i Trollhättan. De blev så imponerade att man beslöt att stötta idén. Den gången fanns det inte så många frivilliga som kunde hjälpa till men Helena frågade några om man kunde hjälpa henne att breda köttbullsmörgåsar till en lätt måltid för de som önskade att komma. Efter måltiden skulle de som hade kommit bjudas in till mässa.

Så småningom förbättrade man måltiden till en varm soppa. Så fortsatte det. Efter en tid skulle församlingshemmet renoveras och man beslöt då att flytta verksamheten till kyrkan. Det uppstod dock ett problem, i kyrkan fanns inget kök så nu kunde man inte servera varm mat. Helena kontaktade då Hotel Swania och hörde sig för om man inte kunde få varm mat ifrån dem. Så blev det. Ytterligare sponsorer kom till och från ICA Jätten fick man bröd och frukt och från ytterligare en butik skänktes det varor med kort datum. I Sverige finns en märklig policy att man inte får sälja varor som har passerat sista förbrukningsdag. En mycket märklig idé. Skulle mat som har passerat datum vara otjänligt skulle mänskligheten ha varit utdöd för länge sedan.

Efter middagen var alla inbjudna till mäsas i det lilla kapellet.

Under 10-15 år drev min familj livsmedelsbutik i stan. En grov uppskattning är att vår familj under dessa år åt ca 90% utgångna livsmedel och vi var friskare än de flesta andra. I TV-program har man visat hur butikerna kastar mängder med mat i sopcontainrar. Fukt som ligger i nät kastas om det finns en apelsin eller ett äpple som är dåligt.

T o m ett kaffepaket med vacumsläpp åker i soporna. Då är det inte konstigt att världen svälter och att våra landsmän många gånger inte kan äta sig mätta.

Ibland har jag haft svårt att finna mig till rätta i de "fina" salongerna men den onsdagen i församlingshemmet i Trollhättan tog det inte många sekunder innan jag var en i Gänget.

Roger Svensson

Från Bengt Källströms strupe strömmade det mest fantastiska väljud när han sjöng för sin vän Peter Olsson

Jag kände en stor samhörighet och det var äkta intresse från båda håll. Jag satt och drack kaffe mitt i högen av dessa stora starka bjässar. Skratten och historierna var många och hjärtliga och här var ingen förmer än någon annan. Vi hade roligt och jag trivdes som fisken i vattnet. ”Grabbar”, glöm aldrig vad jag är glad för fiket tillsammans med er.

Efter middag då alla är mätta och varma bjuds vi in till mäska och det är gott att få stilla sig till eftertanke. Hjärtat blir mildt och känslan av att vara lika mycket värda oavsett var vi hamnade i livet blir stark. Jag sitter och tittar på alla och det känns verkligen som ni alla är mina bröder och systrar. Jag vill träffa er mer och igen. Så hoppas jag att det blir.

Helena berättar att hon har haft många funderingar över samhällets struktur. Även i sitt yrke kände hon att man slöt sig samman i mindre grupper med vissa gemensamma intressen och att det var svårt som ny att komma in i gruppen.

fr v sittande Peter Olsson och Tony Olsson och stående fr v Bosse Skoglund och Anders Olsson. Det är inte bröderna Olsson som har samlats

Det är ingen skillnad på en människa som har hamnat snett i livet eller på mig, det kunde lika gärna ha varit jag eller du. Många gånger har jag tänkt tillbaka på min tid i Göteborg som ensamstående mamma till tre söner. Vissa perioder var livet nattsvart.

Det är klart att man då har ett stabilt fundament att stå på. Vart hade jag varit när livet var tungt utan det fundamentet. Det kan gå fel ändå när kraven och pressen i ett samhälle där mycket egoism blir det som sätter sin prägel på oss.

Kompisarna Fr v Samuel och Sten försåg sig och bjöd runt till sina kamrater

Hon ville öppna upp dessa grupper och släppa in nya människor med andra bakgrunder och berika alla med sina livserfarenheter. Det är små tillfälligheter som gör att vi hamnar på den ena eller den andra sidan.

Jag hade turen att ha vuxit upp i ett troende hem. Både mamma, som vuxit upp i en familj där deras föräldrar byggde och grundade Taborförsamlingen i Strömslund, Trollhättan, och pappa som växte upp i Bergen i Norge där farfar och farmor på båda sidor i familjen var med att bygga upp Centralkirken.

Ingvar Idén och Inga-Lill Hansson

Kanske skulle vi önska oss lite svåra tider då vi behöver varandra. När vi går samman för att stötta varandra.

Jag kan bara önska Hotel Swania, ICA Jätten och alla andra kända och okända bidragsgivare lycka till och hoppas att den goda idén får växa sig stark och leva länge.

Text o foto
Britt Louise Madsen

JULMINNEN FRÅN MIN BARNDOMS BY

Snön ligger tung och djup över hela Lappland i december månad och kylan kan bli långvarig och påfrestande. Det är det normala även för den lilla lappmarks-byn, Stensele i södra Lapplands inland. Byn har i gångna tider varit sockencentrum men har för länge sedan passerats i folkmängd av grannbyn Storuman som länge varit socknens största samhälle med all kommunal förvaltning.

Byn breder ut sig efter Umeålväns norra sida och genom byn parallellt med älven löper byavägen, som numera utgör en del av den så kallade Blå Vägen, Europavägen mellan Vasa i Finland och Mo i Rana i Norge.

I min barndom var vägen inte asfalterad och betydligt smalare och kantades av byns affärer, sjukstugan, posten och skolan. Omkring byavägen hände därför det mesta av vikt och det som var nyhetsmässigt gångbart. Det speciella med byn var dock den enorma kyrkan. Den anses än idag vara Sveriges största träkyrka och rymmer ca 2000 personer.

Julen inleddes med den högtidliga 1:a Adventsgudstjänsten i Stensele kyrka. I Storuman fanns den kommunala realskolan, och till Advent hade skolans musiklärare som också var kyrkans kantor övat med skolkören. Så tillsammans med manskören sjöng vi bl.a. den älskade och pampiga "Gören portarne höga" av Gunnar Wennerberg. Eleverna åkte med extra beställda bussar in utifrån byarna och folket kom i skaror och fyllde kyrkan till sista plats.

Efteråt fortsatte gemenskapen i församlingshemmet med kyrkaffe. Men decemberdagen i Lappland är kort. Snart skymde det och vid mörkrets inbrott började julsmygningen. De flesta byborna försökte nog trotsa den eventuella kylan och gjorde en vandring längs byavägen och tittade i affärernas smyckade fönster.

Det var sköna blunddockor, skotskrutiga kjolar och klänningar med volanger, ja allt vad en liten flicka skulle kunna önska sig.

Plötsligt kunde vi höra bjällerklang. Det var en av byns storbönder som utklädd till tomte kom farandes med häst och släde. Där det fanns barn vid vägen saktade han in, så de kunde hoppa upp i släden. Så bar det iväg på en åktur med självaste tomten. På Folketshuset hade byns Husmodersförening "Öppet Hus", dit vi kunde gå och värma oss, äta julmat eller dricka något varmt. Tomtar sålde lotter och handarbeten auktionerades. Husmödrarna var klädda i Stenseledräkten, en folkdräkt i ljusa och milda färger. Folk tycktes trivas och odlade sina bekantskaper.

Dagarna och veckorna som följde var en tid av pyssel och hemligheter. Utifrån de ekonomiska resurser vid hade, försökte mina två systrar, Monica, Lena och jag att ordna julklappar till alla med den uppfinningsrikedom vi kunde uppbringa. Svårast var det att ge till pappa.

Stensele kyrka

En gång köpte vi grålera och i största hemlighet satt vi nere i källare och knådade en karamellskål med lock, en "bonbonjär" som vi sedan målade och fernissade. Hur uppskattad den blev har jag tyvärr inget minne av.

Alla deltog i julstöket. Mamma och vi flickor bakade och kokade knäck och pappa kokade skinka och grisfötter på järnspisen nere i källare.

Så kom då äntligen julen. Dagen före julafton kläddes granen, alltså efter en viss ceremoni. Den lilla nötta och smutsiga vaddängeln från mammas barndomshem skulle sättas upp först, sedan kunde vi klä den tillsammans.

På julafton var alla förberedelser klara och sagans minut blev äntligen verklighet.

Dagen kröp fram. Traditionen hos oss föreskrev att vi barn skulle skriva program för julfirandet och det programmet följdes av alla. Vid skymningen på eftermiddagen stod kaffebordet dukat i finrummet.

Till ljudet av änglaspelets plingande läste pappa julevangeliet. Vi sjöng och spelade julsångerna som så många var, liksom för att riktigt avnjuta julstämningen. Till slut delades då julklapparna ut av någon av oss barn som klätt ut sig till tomte. Som sista punkt på julprogrammet kunde det stå "julklappsbeundring", vilket förmodligen åtlöydes.

Om kylan inte kröp ner mot 20-30 grader på juldagsmorgonen tog vi våra sparkar och sparkade iväg genom byn till julottan i kyrkan. Trafiken var livlig. En del åkte hästskjuts med facklor i händerna och kyrkan kunde bli lika fullsatt som på 1:a Advent. Den mäktiga orgelmusiken och åsynen av all levande ljus var nog den stunden då julen kändes allra mest högtidlig.

Under mellandagarna träffade vi våra kamrater, eftersom familjerna ofta bjöd varandra på julkalas, eller också var vi barn på skidutflykter under dagens få ljusa timmar om temperaturen tillät. På kvällen roade vi oss med diverse spel. En av våra "odygdiga" lekar var racet med änglaspelet: att under tidtagning snurra igång änglarna med en kraftig "blåsning". Den som lyckades få änglarna att snurra längst var naturligtvis vinnare. Mamma var däremot inte så imponerad av vårt race, för ofta kom änglarna ur kurs och flög iväg och sotade ner hennes vackra julduk, som vi glömt ta bort. Jullovet löpte alltid iväg alldeles för fort och snart var de enahanda skoldagarna tillbaka.

Kerstin Uppenberg
Trollhättan

Oktober och november i Norrland är inget man längtar efter. Då är de vackra höstdagarna förbrukade och innan snön kommer och lyfter färkosten är det svart, dystert och smutsigt. När väl snön börjar att singla ner då har vi norrlänningar den tunga årstiden bakom oss. Då är världen ljus igen och borta är det dystra och smutsiga. Det blir nästan ljudlöst att köra bil och luften är lätt att andas.

Så var det inte på morgonen den 10 november. Klockan sex på morgonen gav jag mig iväg de 17 milen till Sollefteå. Visserligen hade den första rejäla snöfallet kommit under natten men nu var det snöstorm. Möten med långtradare och snöröken som slog till var otäck. Vårt höstkonvent hade blivit försenat då vår ordförande Fritz Pettersson hade blivit sjuk så nu skulle vi ro skutan iland utan honom.

Som vanligt i krislägen så anstränger sig alla för att hjälpa till och vi fick en fantastisk dag i Sollefteå församling. Välkomstkaffet i församlingsgården är som vanligt en fin start på dagen och vi fick en god stund att umgås.

En hel dag i värmen hos Sollefteå församling

Fr v Ivan Lindström, Bredbyn och Priscilla Hellenius, Sundsvall

Vi förflyttade oss till kyrkan där det blev familjemässa med komminister Monica Malmber och en kaffetår i vapenhuset.

Eftersom höstkonventet i år sammanföll med Fars dag ville vi bjuda på lite extra och efter mässan bjöds alla in till underhållning med Lennart "Thylle" Thylander och Pär-Åke Stockberg som sjöng och spelade under rubriken "Thylle sjunger och berättar".

I Sollefteå har vi varit flera gånger och man återkommer gärna. Inte nog med att Sollefteå församling med kyrkoherde Charlotte Odelberg alltid är så välkomnande och ordnar det så gott för oss med fina lokaler och tjänstvilliga medarbetare

I lekmanaförbundet har vi det alltid trevligt tillsammans. Här har Sollefteå församling ordnat det för oss.

Fr v Doris Hamberg

utan där finns även den fina restaurangen "Nipan" som serverar helt underbar mat. Till Fars ära serverade man dagen till ära en alldeles utsökt middag med många godsaker och ett buffébord med ett 40-tal rätter.

29 gäster hade anmält sig men av oro för väglaget uteblev fyra. Dock måste man med tanke på omständigheter vara nöjd både med antalet och att vi alla kom både fram och tillbaka helskinnade.

Till våren planerar vi ett vårkonvent över två dagar och vi har en plan att kanske åka till den jämtländska fjällvärlden som är obeskrivligt vacker på vår och sommar. Vi hoppas att våra planer ska gå i lås.

Återigen ett stort tack till Sollefteå församling och kyrkans präster. Vi gläder oss åt att kanske få komma flera gånger.

Text o foto
BLM

Leif och Birthe Jonsson, Bonässund

Fr v Gunnar och Gurli Åstöm, Sundsvall

Efter tio år som ordförande i Viken Nu är det mer än dubbelt så många medlemmar

Birgitta Ericsson Löfgren som varit ordförande för Vikens lekmanakår i 10 år avtackades av den tillträdande ordföranden Marie Nederman i samband med en sammankomst i Vikens kyrkstuga den 20 mars.

Ett stort tack framfördes till Birgitta för hennes stora och goda insatser för Vikens lekmanakår genom åren. Hon har bl.a. ordnat många intressanta möten, hållit andakter och arrangerat utflykter.

Under Birgittas tid som ordförande har antalet medlemmar i Vikens lekmanakår mer än fördubblats. Vikens lekmanakår visade sin stora uppskattning över Birgittas mångåriga arbete genom att utse henne till hedersordförande.

Text o foto Marie Nederman

Fr v avgående ordförande i Vikens församlingskårm Birgitta Ericsson Löfgren tillsammans med v rikssekr. Marie Nederman

En 50-åring som fyller 90 år nästa år

Fr v Berit Bergström under ett besök med den gamle charmören Lars Hjalmarsson

Lars Hjalmarsson har varit medlem i Lekmannaförbundet i över 50 år. Han växte upp i Karlstad. Pappa o mamma skildes och han har aldrig sett sin far utan det blev mamma som stod för tryggheten och försörjningen.

Han blev kvar i Karlstad och arbetade som springpojke bl a på ett apotek. Han fick först jobb som husföreståndare i Kristinehamn och skötte senare om kyrkogårdarna i Kristinehamn.

Därefter gjorde han under ett år lumpen i Kristinehamn. Åren gick och så sökte han jobb på SJ där han började den 21 okt 1947.

Under tiden han jobbade på SJ träffade han av en händelse en ung kvinna som tillfälligt var och häsade på hos sin mormor.

Hon ville flytta hem till Avesta där hennes mor och far började att bli gamla. Gun och Lars gifte sig den 16

augusti 1948 och flyttade så småningom hem till Avesta.

Under tiden då Lars arbetade på SJ hjälpte han även till som borstbindare. Hans svärfar hade under tiden då han arbetade på krutfabriken blivit blind vid en explosionsolycka. Svärfadern arbetade därefter som borstbindare.

Lars arbetade på SJ i 10 år och därefter arbetade han sex år som på Avesta järnverk som precisionsgjutare.

En sidosyssla som han ägnade sig åt var att gjuta miniatyrer. Det var en kunskap som krävde stor skicklighet i konsten att gjuta. Ett av hans konstverk föreställer en "Minivincen".

På fritiden hjälpte han till i kyrkan som vaktmästare. Under en dag i naturen hade Lars företrädare gått bort sig i skogen och frusit ihjäl och Lars fick då jobbet som ordinarie vaktmästare.

1972 slutade Lars och återgick till Avesta järnverk där han fick utbildning till kontrollant. Efter en olycka fick Lars en "wip-lash" skada och slutade 1982.

1 november 1979 kom han tillbaka till Avesta och blev bekant med Oskar Ramstedt ordförande i Grytnäs KBK. Där blev Lars kårens kassör i närmare trettio år.

Lars saknar församlingskåren och sörjer över att den är nedlagd sedan många år och trots sina höga ålder försöker han att påverka andra att starta upp på nytt.

Text o foto
BLM

FAMILJENYTT

TILL MINNE

YNGVE FRANK

Ett sorgebud har nått oss i Jönköpings Sofia församling. Vår käre vän sedan många år, Yngve Frank, har lämnat det jordiska efter ett långt liv. Han fick leva 92 år.

För många år sedan, det var redan på 1970-talet, beslöt kyrkobrödrakåren i Bymarkskyrkan att anordna en loppmarknad för att samla in pengar till Lutherhjälpen. Det stod snart klart att vi ensamma inte skulle klara av projektet med våra begränsade lokalförhållanden. Efter kontakt med dåvarande kyrkobrödrakåren i Sofiagården kom arbetet igång med planering och insamlande. Där fanns Yngve Frank, som troget och villigt engagerade sig. Hans arbete var outtröttligt och efter några år blev han ansvarig för den årliga loppmarknadsaktivitet, som fortfarande lever kvar. Den har under åren insamlat betydande belopp till kyrkans hjälpverksamhet. Lutherhjälpen kom att bli Yngves stora intresse och han levde upp, om ordet Lutherhjälpen kom på tal. Då ville han gärna minnas och tala om vårt arbete där.

Yngve var under många år förtroendevald i kyrkofullmäktige, kyrkonämnden samt i Sofia kyrkoråd där han under ett antal år innehade ordförandeposten. Han var också kyrkvård i Sofiakyrkan under flera år.

Hans engagemang i kyrkans verksamhet tog sig flera uttryck. Han var under många år aktivt verksam i lördagarnas torgkaffe till förmån för Lutherhjälpen!. Han var en stöttepelare i gruppen "Hem och kyrka" och anordnade gärna där någon aktivitet för att samla in pengar till Lutherhjälpen! Ständigt var vännen Yngve beredd att arbeta för den goda saken.

Det blev många fina stunder i Yngves och Karins hem. Yngves glada humör och underfundiga skämt gjorde honom till samvarons glädjespridare. Samtidigt fann han glädje i de djupa, angelägna samtalen.

Jane Jönsson, C-G Lundström, Barbro Olofsson, Alf Hansson och domprost Carl Sjögren.

Det var stor uppslutning vid pastoratskårens första träff för hösten. 43 intresserade hade mött upp när kåren inledde sitt höstprogram med föredrag av Skaras nye domprost Carl Sjögren.

Ämnet för föredraget var *Jesus här och nu* och domprosten avhandlade många centrala delar i kyrkans tro och liv. Han gav också exempel på hur man ur fyra olika aspekter kan tolka bibeltexter.

Här och nu – vad betyder det? Sjögren jämförde hur olika kulturer ser på tid – från det västerländska att se tiden som linjär, till det österländska att betrakta tiden som cyklisk, ständigt återkommande.

Hans kristna tro var väl reflekterad och förankrad. Tyvärr gick hans goda hustru Karin bort, mänskligt sett, alldeles för tidigt.

Yngves stora betydelse för Sofia församling kan inte nog understrykas. Han blev tidigt en rakryggad förgrundsgestalt i livet kring Sofiakyrkan och Sofiagården där han troget fanns, vardagar som söndagar. När hälsan vacklade var det ständigt frågor kring kyrkans liv som väckte hans intresse, och ögonen fick glittrande liv när vi talade om Lutherhjälpen och Sofiakyrkan.

Må minnet av Yngve Frank leva kvar i vår församling, och må tacksamheten över hans föredömliga gärning aldrig glömmas.

Nils Modéus

Där är det samma höst som återkommer, inte en likadan. Det hebreiska sättet att se på tid skiljer sig något från de övriga två, tiden liknas vid en spiral, den är cyklisk men det är inte samma höst vi ser som året innan. Denna tanke tycker jag personligen är oerhört spännande – i synnerhet kopplad till skapelseberättelsen.

Hur ska man då hinna reflektera över Bibeln och tillvaron?

Sjögren ger oss rådet att idissla Ordet närhelst tillfälle ges. Genom att ta vara på de små stunderna kan man hinna med att välja ut ett eller ett par ord och idissla dem när man kör bil, när man går, istället för att slå på tv:n när man kommer hem.

På frågan var Jesus är idag hänvisade han till Matt 25 och orden "vill du möta Jesus, gå till de mest utsatta".

- Det är på de mest oväntade platser man möter Jesus, avslutade han.

Under hösten har det också hållits samlingar kring temat Luther och lilla katekesen, för att senare utmynna i en kväll om det nya handboksförslaget som församlingarna har fått på remiss.

Tusenårsjubileum i Skara stift 2014

Under 2014 kommer pastoratskåren att ha programpunkter som anknyter till Skara stifts tusenårsjubileum och ingå i det kalendarium som stiftet lägger upp sin hemsida. Bland de fastställda programpunkterna finns två föredrag med prosten Johnny Hagberg, som kommer att avhandla fem hundra år i timmen (2/2 och 1/10). Det kommer också att anordnas två utflykter, den ena till Varnhem där ordf. C-G Lundström kommer att berätta om arbetet med en överbyggnad över Sveriges äldsta kyrkorum, från det avlägsna 800-talet (18/5). I början av hösten (7/9) görs en utflykt till Milsmeden strax utanför Skara. Överhovpredikanten och biskop em Lars-Göran Lönnemark leder gudstjänsten på en plats som förknippas med en av Skara stifts allra första biskopar, Osmund.

Text o foto:

Helena Långström Schön
Medlem i Skara Pastoratskår

Han valde Jesus

Det är julaftons morgon. Barngudstjänsten då vi bygger upp julkrubban har börjat. Kyrkan är full av glada barn med anhöriga. När jag läser julevangeliet kommer barnen fram en efter en och får ta emot figurerna som skall bäras till farbror Thure. Han sätter så ner dem på rätt plats i julkrubban. Oxen har burits iväg, åsnan, Maria och Josef. Nu är det Jesusbarnets tur att komma på plats i krubban. En liten barnhand tar emot Jesus och pojken börjar vandra mot krubban.

Då händer det något. Han stannar framför farbror Thure och tittar på sina två händer. I den ena handen vilar hans älsklingsfigur, en liten plastsmurf. Den släpper han nästan aldrig ur sikte. I den andra handen håller han Jesusbarnet. Han står alldeles stilla och tittar ner på sina händer.

Så plötsligt sträcker han snabbt fram smurfen till farbror Thure att sätta i krubban och rusar i sprintertempo nerför kyrkogången till sin mamma och pappa i kyrkbänken medan han hårt håller Jesusbarnet i sin hand. Han hade släppt sin älsklingsleksaker och valt Jesusbarnet.

För mig var den lille pojkens handlande en underbar predikan om vad tro handlar om. Att våga släppa taget om t.o.m. det man tycker mest omistligt för att kunna ta emot Jesus Kristus i sitt liv. När vi firar jul i år önskar jag att vi tittar ner på våra händer och ser honom som vill vila där hos oss.

Att vi sträcker ut våra händer i längtan efter den livets och kärlekens Gud, som

en gång blev människa för att vi skulle kunna möta honom, lära känna honom och ana livets fullhet. Låt oss stå vid krubban med öppna hjärtan och nyfiken blick.

God Jul.
Christina Odenberg